

Kansan Katri

Päätin taannoisen kirjoitukseni Kouvolan Teatterin Katri Helena -musikaalista toteamukseen: ”Toivottavasti Provinssin porukka käy Kouvolassa hakemassa vähän haastetta.”

Niin, tästä Ilpo Tuomarilan kirjoittamasta kevyestä kuvaelmasta on tulossa pelastus monelle pienehkölle teatterille. Siihen tukeutuu myös teatteri Provinssi, ja mikäs on tukeutuessa. Vaikka Katri Helena on kuinka yrittänyt varjella yksityiselämäänsä, on siitä riittänyt tarinaa. Tähdien ympärillä vellonut julkisuus takaa kiinnostavuuden, ja kyllähän ne laulutkin kestävät.

On tietysti vähän epäreilua verrata ammatti- ja harrastajateatterin esityksiä keskenään. Se on vähän kuin kuuntelisi tarkasti levyttä huippuesityksen oopperasta, jossa Maria Callas ja Giuseppe di Stefano laulavat pääroolit, ja menisi sitten katsomaan saman kappaleen Pohjanmaalle. Eroa on. Niin on Kouvolan ja Provinssinkin esityksissä, mutta keskitytään aiheeseen saloposiitivisesti.

Ensinnäkin Astrum-keskukseen rakennettu teatterisali on ihan kelpo. Sali on sopivan pieni, ja mukavahkot tuolit on limitetty vinoon. Vaikka eteen sattuisi millainen pöyhkä, välistä näkee mukavasti. Saloran vanhoja värkkejä voi vilkuilla väliajalla. Näytillä on paraikaa myös Simo Sunin metkoja puutöitä. Salin akustiikasta en mene takuuseen, koska en ole sattunut sinne akustiikan kannalta vaativiin esityksiin.

Lähdetään soitosta. Ohjelmalehtisen mukaan orkesteriin olisi kuulunut viisi henkeä, mutta enpä nähnyt kuin neljä. Timppa tosin kävi kuvainnollisesti räpsäyttämässä kerran kitaraa. Pieni pumppu toimi ihan mukavasti. Kosketinsoittaja osasi pelata myös taitavasti haitaria. On se vaan niin hienoa, ettei tyydytä helppoon nauhamusiikkiin!

Ja sitten tanssitytöt. Huolimatta kiusallisesta epätahtisuudesta tanssijoiden esiintyminen vaikutti hyvin freesiltä. Puvut sopivat mukavasti aikaan. Huomasin, että katselin heitä monesti enemmän kuin näyttelijää tai laulajaa.

Sitten äänentoistoon. Näyttelijät puhuivat omalla äänellään, ja mikit kytkettiin toimintaan laulujen ajaksi. Siinä ajoitus ei oikein pelannut, mistä risut menevät salin takaosan mikserimiehille. Tarkkuutta nappuloiden näpelöintiin kaivataan! Muutenkin äänentoiston kautta tullut laulu ei aina sointunut. Joskus jopa tuntui, kuin joku olisi laulanut päälle.

Katri Helena -musikaalissa taitaa vallita sääntö, että valtaosa näyttelijöistä esittää useata eri roolia. Niin Provinssissakin. Raikas Rosita Romström ja pari muuta saivat keskittyä vain omiinsa. Aika monessa laulussa huomasi kiusallista laahaamista ikään kuin Empulla, jolle se ainoastaan on jotenkuten sallittua. Mutta kyllä ylipäänsä laulaa osattiin ja uskallettiin.

Rosita Romström hoiti hommansa hienosti. Laulua on arvatenkin opiskeltu tarmokkaasti. Hänen puheestaan ja laulustaan kuului jopa ripaus pohjoiskarjalaista intonaatiota. Myös Rositan olemus istuvine pukuineen ja eleineen synkkasi mainiosti päähenkilöstä syntyneen kuvan kanssa. Hyvä!

Vaikuttavin yksittäinen pikku pätkä oli kuitenkin Katri Helenan ja Kauko Kuparisen esittämän Dannyn duetto. Iso D:hän käväisi vähän aiemmin jättämässä merkkinsä samaiseen saliin.

pajen